ARREST VAN HET HOF (TWEEDE KAMER)
VAN 5 APRIL 1984 [1]

José Alvarez
tegen Europees Parlement

„Ambtenaar — ontslag — negatieve beoordeling van proeftijd — betwisting"

Zaak 347/82

Samenvatting

Ambtenaren — Aanwerving — Proeftijd — Ontslag — Beoordelingsbevoegdheid van administratie — Rechterlijke toetsing — Grenzen
(Ambtenarenstatuut, artikel 34)

Met betrekking tot ontslag op grond van artikel 34 Ambtenarenstatuut beschikt het tot aanstelling bevoegd gezag over een ruime beoordelingsvrijheid en de toetsing door het Hof moet beperkt blijven tot kennelijke fouten en eventueel misbruik van bevoegdheid.

In zaak 347/82,

JOSÉ ALVAREZ, voormalig ambtenaar op proef van het Europees Parlement, wonende te Strassen, vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, Rue des Glacis 18 A,

verzoeker,

tegen

EUROPEES PARLEMENT, vertegenwoordigd door M. Peter, hoofd van de afdeling Juridische en administratieve aangelegenheden, bijgestaan door A. Bonn, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, Côte d'Eich 22,

verweerder,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van het tweede ontslagbesluit van 6 december 1982, alsmede tot schadevergoeding tot een bedrag van ten minste BFR 500 000,

1 — Procestaal: Frans.

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: K. Bahlmann, kamerpresident, P. Pescatore en O. Due, rechters,

advocaat-generaal: P. VerLoren van Themaat
griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

José Alvarez, van 26 maart 1979 tot 30 september 1980 hulpfunctionaris bij het Europees Parlement, werd per 1 oktober 1980 aangesteld als ambtenaar op proef bij deze instelling. Aan het einde van zijn proeftijd werd over hem een negatief beoordelingsrapport uitgebracht, waarin werd aanbevolen hem te ontslaan.

In dit rapport, opgesteld op 30 maart 1981, werden verzoekers prestaties in hun geheel ongunstig beoordeeld. Met name werd gewezen op verzoekers gebrek aan interesse voor zijn werk, op zijn herhaalde ongegronde afwezigheid, op zijn moeilijkheden in de omgang met collega's, op de talrijke — soms heftige — meningsverschillen met zijn meerderen, en op een zekere dubbelhartigheid te hunnen aanzien.

Na dit rapport aan verzoeker te hebben meegedeeld en kennis te hebben genomen van diens opmerkingen, vroeg de administratie van het Parlement verscheidene ambtenaren om aanvullend advies. Naar aanleiding daarvan werden aan Alvarez' dossier drie stukken toegevoegd.

— een nota van 18 mei 1981 van M. Mestat, hoofd van de afdeling Conferenties, protocol en beveiliging;

— een nota van 20 mei 1981 van A. van Schelven;

— een nota van 21 mei 1981 van M. Van den Berge, directeur van de Algemene administratie van het Parlement.

In alle nota's wordt melding gemaakt van een gedrag dat de goede werking van de dienst verstoort, en volgens M. Van den Berge was verzoekers ontslag niet enkel alleszins gerechtvaardigd, doch zelfs volstrekt noodzakelijk. Vaststaat dat deze nota's toentertijd niet aan verzoeker zijn meegedeeld.

Bij brief van 18 juni 1981 deelde de secretaris-generaal van het Parlement verzoeker mee, dat hij, gezien het beoordelingsrapport en genoemde aanvullende nota's, had besloten hem per 15 juli 1983 te ontslaan. Verzoeker stelde beroep in tegen dit besluit en tegen het beoordelingsrapport, en deed zijn beroep ten principale vergezeld gaan van een verzoek om opschorting van de tenuitvoerlegging van het ontslagbesluit. Dit verzoek werd afgewezen bij beschikking van de president van de Derde kamer van het Hof van 20 juli 1981 (Jurispr. 1981, blz. 2187). Bij arrest van 6 oktober 1982 (Jurispr. 1982, blz. 3369) evenwel, verklaarde de Derde kamer het ontslagbesluit nietig, inzonderheid op grond dat „het tot aanstelling bevoegd gezag ... door niet alle stukken waarop zijn besluit was gebaseerd aan verzoeker mee te delen, inbreuk heeft gemaakt op het contradictoire karakter van de procedure van artikel 34, lid 2, Ambtenarenstatuut", en dat zodoende verzoeker „niet in staat is gesteld om zijn opmerkingen te maken over alle bezwaren die er tegen hem bestonden en die aanleiding waren voor het ontslagbesluit."

Bij brief van 14 oktober 1982, zo blijkt uit het dossier, zond de directeur Personeel en sociale zaken van het Parlement naar aanleiding van genoemd arrest het beoordelingsrapport opnieuw aan verzoeker toe, ditmaal te zamen met de nota's die tijdens de eerste ontslagprocedure niet te zijner kennis waren gebracht, en met het verzoek zijn eventuele opmerkingen binnen 14 dagen mee te delen.

Bij schrijven van 20 oktober 1282 deed verzoekers raadsman weten dat hij die brief niet kon accepteren, en vroeg hij om onmiddellijke wederaanstelling van verzoeker in zijn vroegere functie, zulks ter uitvoering van het arrest van 6 oktober 1982.

In zijn antwoord van 17 november 1982 wees de directeur Personeel en sociale zaken van het Parlement verzoekers uitlegging van het arrest van 6 oktober 1982 af. De bij het arrest uitgesproken nietigheid, zo verklaarde hij, hield enkel verband met een procedurefout, te weten het feit dat de aanvullende nota's niet ter kennis van de betrokkene waren gebracht. Bijgevolg moest het tot aanstelling bevoegd gezag een nieuw besluit nemen ten aanzien van de ambtenaar op proef, ditmaal met inachtneming van de vormvoorschriften waarvan de schending bij genoemd arrest was vastgesteld. De directeur Personeel en sociale zaken zond daarom het beoordelingsrapport en de aanvullende nota's opnieuw aan verzoeker toe om deze gelegenheid te geven zijn opmerkingen te maken, daarbij preciserend dat, bij uitblijven daarvan, het Parlement zou moeten aannemen dat het rapport in zijn geheel zijn instemming had.

Bij brief van 23 november 1982 verweet verzoekers raadsman het Parlement wederom dat het het arrest van het Hof niet uitvoerde, en verlangde hij Alvarez' wederaanstelling; tevens protesteerde hij tegen wat hij noemde het nieuwe ultimatum dat het Parlement had gesteld voor de mededeling van verzoekers opmerkingen op de aanvullende nota's bij het beoordelingsrapport. Na te hebben gewaarschuwd, dat het Parlement vooral

niet moest menen „dat het rapport in zijn geheel onze instemming heeft", behield hij zich voor, „te gelegener tijd en plaats alle andere dienstige opmerkingen en kritiek te formuleren."

Na ontvangst van dit schrijven deelde de directeur Personeel en sociale zaken op 10 december 1982 verzoeker mee, dat hij per 15 december 1982 zou worden ontslagen.

Op een niet nader genoemde datum heeft verzoeker een klacht ingediend in de zin van artikel 90, lid 2, van het Statuut.

Op 29 december 1982 heeft verzoeker beroep ingesteld tot nietigverklaring van het tweede ontslagbesluit en tot toekenning van een schadevergoeding van „ten minste" BFR 500 000, wegens „vexatoire maatregelen" te zijnen aanzien. Terzelfder tijd heeft hij bij afzonderlijke akte krachtens artikel 83 van het Reglement voor de procesvoering een verzoek ingediend tot opschorting van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit.

Dit verzoek is afgewezen bij beschikking van de president van de Tweede kamer van 17 januari 1983, waarin wat het spoedeisend karakter betreft, wordt verwezen naar de beschikking van 20 juli 1981, terwijl met betrekking tot de middelen feitelijk en rechtens betreffende de gerechtvaardigdheid van een voorlopige maatregel, wordt overwogen dat het Parlement het arrest van 6 oktober 1982 heeft uitgevoerd door alle stukken waarop zijn ontslag is gebaseerd, ter kennis van verzoeker te brengen: het Hof had het eerste ontslag immers nietig verklaard wegens inbreuk op het contradictoire karakter van de procedure van artikel 34, lid 2, Ambtenarenstatuut.

Middelerwijl bleef verzoekers raadsman evenwel bij de administratie van het Parlement aandringen op uitvoering van het arrest van 6 oktober 1982. Op 3 maart 1983 diende hij een verzoek in tot interpretatie van dat arrest, welk verzoek het Hof bij beschikking van 29 september 1983 heeft afgewezen.

De schriftelijke behandeling van de onderhavige zaak heeft een regelmatig verloop gehad, met dien verstande dat de procedure krachtens artikel 91, lid 4, Ambtenarenstatuut, is opgeschort tot na het besluit waarbij verzoekers klacht werd afgewezen.

Het Hof (Tweede kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep ontvankelijk te verklaren;

— het gegrond te verklaren, en bijgevolg;

— het tweede ontslag nietig te verklaren, met alle gevolgen rechtens vandien;

— te verstaan dat dit tweede ontslag als vexatoire maatregel verzoeker een morele schade heeft berokkend van ten minste BFR 500 000;

— in alle geval het Parlement te veroordelen in de kosten van het geding, dat verzoeker, hoewel het vexatoir is, wel moet instellen.

Verweerder concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep te verwerpen en verzoeker te verwijzen in de kosten.

III — Middelen en argumenten van partijen

Verzoeker geeft eerst een samenvatting van de feiten en stelt vervolgens dat het Parlement het arrest van 6 oktober 1982 niet heeft willen uitvoeren; dit blijkt uit het feit dat het Parlement hem opnieuw de nota's heeft toegezonden die hem, naar het Hof in zaak 206/81 heeft geoordeeld, niet konden worden tegengeworpen. Dit verklaart waarom verzoekers raadsman de stukken zonder verder commentaar aan het Parlement heeft geretourneerd.

Tot staving van zijn beroep tot nietigverklaring van het tweede ontslagbesluit, voert verzoeker de volgende argumenten aan.

— Indien het Hof het tweede ontslag als geldig erkent, komt het noodzakelijkerwijs terug van zijn eerdere beslissing en laat het toe dat bepaalde punten van kritiek, die bij het arrest van 6 oktober 1982 zijn verworpen, thans weer voor hetzelfde doel kunnen worden gebruikt.

— De procedurevoorschriften zouden worden geschonden wanneer het Hof zou toelaten dat in een nieuwe procedure gebruik wordt gemaakt van stukken waarvan het in zijn eerste uitspraak heeft verklaard dat zij niet aan verzoeker kunnen worden tegengeworpen; daarmee zou het Hof het rechtszekerheidsbeginsel schenden.

— Het Parlement heeft geweigerd een arrest van het Hof uit te voeren door zijn kennelijke weigering om verzoeker in een ambt aan te stellen en door het tweede ontslag te baseren op voorwendsels die „tegen alle wettigheid indruisen".

— Het tweede ontslag is onwettig, doordat het een ontkenning vormt van het gezag van de communautaire rechtspraak.

— Het tweede ontslagbesluit vormt bovendien een geval van misbruik van bevoegdheid althans van willekeur; dit verklaart, aldus verzoeker, zijn substantiële schadevordering.

Na de gehele voorgeschiedenis van de zaak in herinnering te hebben gebracht, concludeert het *Parlement* dat het beroep in al zijn onderdelen ongegrond is.

In de eerste plaats betoogt het ten aanzien van het derde middel — het Parlement zou hebben nagelaten het arrest van 6 oktober 1982 uit te voeren —, dat het dit arrest onverwijld heeft uitgevoerd. Het vraagt zich echter af, of de bereidheid daartoe ook bij verzoeker is te vinden. Verzoeker wil immers in het arrest van 6 oktober 1982 lezen, dat de ambtenaar op proef Alvarez als gevolg van de nietigverklaring van het ontslagbesluit tot ambtenaar in vaste dienst is geworden, terwijl het arrest zich in feite beperkt tot nietigverklaring van dat ontslagbesluit op grond dat de administratieve procedure niet contradictoir was geweest. Het gevolg van het arrest van 6 oktober 1982 was dat partijen zich weer bevonden in de situatie waarin zij verkeerden voordat het nietigverklaarde besluit werd genomen. Na het arrest moest het Parlement dus de door het Hof gewraakte vormfout herstellen.

Verzoekers eerste twee middelen geven blijk van een zelfde foute gedachtengang. In zijn eerste arrest heeft het Hof immers niet gezegd dat de aanvullende nota's niet aan verzoeker kunnen worden tegengeworpen, want het heeft het ontslag juist nietigverklaard omdat de procedure niet contradictoir was geweest doordat was verzuimd de betrokken no-

ta's ter kennis van verzoeker te brengen. Het is dus niet het Parlement dat, door thans alle stukken aan verzoeker toe te zenden, het arrest van het Hof niet zou hebben uitgevoerd, maar veeleer verzoeker, doordat hij namelijk geweigerd heeft opmerkingen over de betrokken nota's te maken. Dit volgt volgens het Parlement uit de beschikking in kort geding van 17 januari 1983.

In die omstandigheden heeft het geen nut nader in te gaan op het middel ontleend aan strijdigheid met de wet, of op de vraag betreffende een eventueel misbruik van bevoegdheid of willekeur.

In repliek stelt *verzoeker* wat de feiten betreft, dat bij de door verweerder overgelegde stukken nog steeds de nota's van MacKeever ontbreken, waarnaar Mestat verwijst en die geschreven zouden zijn naar aanleiding van de „talloze incidenten" tussen Alvarez en zijn meerderen. Verzoeker betoogt nogmaals, dat het Parlement het arrest van 6 oktober 1982 niet heeft uitgevoerd, omdat de nietigverklaring van het ontslag het Parlement tot iets anders verplichtte „dan het heropenen van een procedure die volgens het Hof [aan verzoeker] niet kan worden tegengeworpen." Tevens betwist verzoeker ten stelligste, dat hij stilzwijgend zou hebben ingestemd met de betrokken aanvullende nota's, en hij verwijst te dezen naar zijn repliek in zaak 206/81, inzonderheid de punten 7, 8, 9 en 12.

In verband met de door hem gestelde weigering van het Parlement om het arrest van 6 oktober 1982 uit te voeren, herhaalt verzoeker dat het Parlement hem in een post van zijn rang en loopbaan had behoren in te delen en in geen geval opnieuw tot ontslag had mogen besluiten. Dit tweede besluit zou immers louter een bevestiging zijn van het eerste, wat in strijd is met de levering van het arrest van 26 mei 1971 (gevoegde zaken 45 en 49/70, Bode, Jurispr. 1971, blz. 465).

Wat het Parlement had moeten doen, was niet een vormfout herstellen door de procedure alsnog contradictoir te voeren, maar het eerste arrest van het Hof uitvoeren; het Hof heeft het Parlement immers niet gelast of zelfs maar aanbevolen om verzoeker met inachtneming van de rechten van de verdediging ten tweede male te ontslaan. Anders dan het Parlement stelt, is het eerste ontslag overigens niet alleen wegens de niet-contradictoire aard van de procedure nietig verklaard, want in rechtsoverweging 6 van het arrest van 6 oktober 1982 overwoog het Hof, dat „het beoordelingsrapport zelf op het punt van de diploma's en het rendement onvolledig en voor het overige zeer lapidair was."

Verzoeker vervolgt dat de aanvullende nota's onwettig zijn en dat ook de mededeling ervan ze niet wettig of statutair kan maken. Hij handhaaft dan ook al zijn middelen, inzonderheid het middel ontleend aan schending van procedurevoorschriften. Een procedurefout, zo stelt hij, kan niet worden geregulariseerd en elke inbreuk op dit beginsel komt neer op een schending van de rechtsbeginselen. Tevens stelt hij, dat niemand ten tweede male wegens dezelfde feiten kan worden vervolgd, wanneer een bevoegde rechter in laatste aanleg uitspraak heeft gedaan.

Het tweede ontslag is ook in strijd met de wet in die zin, dat het absurd is in 's Hofs arrest van 6 oktober 1982 te wil-

len lezen dat het een rechtsgrondslag biedt voor een nieuw ontslagbesluit.

Het misbruik van bevoegdheid doet zich volgens verzoeker in casu voor in de vorm van misbruik van procedure in die zin, dat het tot aanstelling bevoegd gezag artikel 34 Ambtenarenstatuut heeft toegepast in plaats van de procedure van artikel 51.

Voor het onwaarschijnlijke geval dat de aanvullende nota's hem zouden kunnen worden tegengeworpen, betwist verzoeker tenslotte deze nota's, daarbij inzonderheid aanvoerend, dat zijn ontslag geen gevolg is van zijn gedrag maar veeleer is te wijten aan de interne situatie bij de bodendienst.

In dupliek verzet het *Parlement* zich in de eerste plaats tegen het verzoek tot overlegging van de nota's van MacKeever. Het meent voorts dat verzoekers middelen geen verder commentaar behoeven, en herhaalt dat het het arrest van het Hof heeft uitgevoerd en dit, voor zover nodig, zonder aarzelen zal blijven doen.

IV — Mondelinge behandeling

Partijen zijn ter terechtzitting van 26 januari 1984 in hun pleidooien gehoord.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 1 maart 1984 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 29 december 1982, heeft J. Alvarez, voormalig ambtenaar op proef van het Europees Parlement, beroep ingesteld tot nietigverklaring van het hem betreffende ontslagbesluit van de directeur Personeel en sociale zaken van het Europees Parlement van 6 december 1982, alsmede tot vergoeding van de morele schade die hij daardoor zou hebben geleden.

2 Er zij aan herinnerd dat het Hof (Derde kamer) bij arrest van 6 oktober 1982 (zaak 206/81, Alvarez, Jurispr. 1982, blz. 3369) het eerste ten aanzien van verzoeker genomen ontslagbesluit van 19 juni 1981 heeft nietigverklaard, op grond dat het Europees Parlement, door niet alle stukken waarop het zijn beslissing had gebaseerd — inzonderheid drie aanvullende nota's bij het beoordelingsrapport — aan verzoeker mee te delen, het contradictoire karakter van de procedure van artikel 34, lid 2, Ambtenarenstatuut had miskend.

3 Na dat arrest heeft het Parlement de ontslagprocedure heropend en het beoordelingsrapport, ditmaal vergezeld van de drie aanvullende nota's, ter kennis van verzoeker gebracht. Na verzoeker in de gelegenheid te hebben gesteld zijn opmerkingen te maken, heeft het Parlement een nieuw ontslagbesluit genomen onder afwijzing van verzoekers herhaalde verzoeken om hem te herplaatsen, waartoe het Parlement volgens verzoeker ingevolge het arrest van 6 oktober 1982 verplicht was.

4 Op het moment waarop hij zijn beroep instelde, diende verzoeker tevens een verzoek in kort geding in tot opschorting van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit. Dit verzoek werd afgewezen bij beschikking van de president van de Tweede kamer van 17 januari 1983 (Jurispr. 1983, blz. 65).

5 Na zijn beroep tot nietigverklaring van het nieuwe ontslagbesluit te hebben ingesteld, bleef verzoeker bij de administratie van het Parlement aandringen op uitvoering van het arrest van 6 oktober 1982, en op 3 maart 1983 diende hij een verzoek in tot interpretatie van dat arrest, welk verzoek door het Hof (Tweede kamer) bij beschikking van 29 september 1983 werd afgewezen.

6 In zijn verzoekschrift voert Alvarez in wezen aan, dat het Parlement, door op de bovenbeschreven wijze te handelen, heeft geweigerd het eerste arrest van het Hof uit te voeren, dat het tweede ontslag dus een ontkenning vormt van het gezag van de communautaire rechtspraak en een geval van misbruik van bevoegdheid althans van willekeur vormt, en dat het Hof, indien het dit tweede ontslag als geldig zou erkennen, zijn eerdere beslissing zou herroepen en zou toelaten dat bepaalde punten van kritiek, die bij het arrest van 6 oktober 1982 zijn verworpen, opnieuw voor hetzelfde doel worden gebruikt, hetgeen eveneens schending van de procedurevoorschriften en van het beginsel der rechtszekerheid zou opleveren. Ter terechtzitting evenwel heeft verzoeker afgezien van zijn middel ontleend aan misbruik van bevoegdheid.

7 Het Parlement bestrijdt al deze middelen en betoogt in wezen, dat partijen ten gevolge van het arrest van 6 oktober 1982 weer in de situatie waren komen te verkeren waarin zij zich bevonden voordat het nietig verklaarde ontslagbesluit was genomen, en dat haar taak er dus in bestond, de door het Hof gewraakte vormfout te herstellen. In het arrest is dus niet beslist, dat de aanvullende nota's niet aan verzoeker konden worden tegengeworpen, en het

is niet het Parlement, doch verzoeker die, door zijn weigering opmerkingen te maken, het arrest niet heeft uitgevoerd. Van ontkenning van het gezag van de communautaire rechtspraak dan wel van misbruik van bevoegdheid of willekeur, is derhalve geen sprake.

8 Vooreerst moet worden onderzocht, of het Parlement het arrest van 6 oktober 1982 correct heeft uitgevoerd.

9 Zoals reeds in de beschikking van 17 januari 1983 werd opgemerkt, heeft het Hof bij hogergenoemd arrest het eerste ontslag nietigverklaard wegens inbreuk op het contradictoire karakter van de procedure van artikel 34, lid 2, Ambtenarenstatuut. Ter terechtzitting nu heeft verzoeker zelf erkend, dat door de nietigverklaring van het eerste ontslag de verhouding tussen partijen weer werd zoals zij voordien was geweest. In deze omstandigheden heeft het Parlement, door alle stukken waarop zijn ontslag is gebaseerd ter kennis van verzoeker te brengen, daaronder begrepen de stukken die hem aanvankelijk niet waren meegedeeld, voldaan aan het arrest van 6 oktober 1982.

10 Dit argument moet mitsdien worden verworpen.

11 In de tweede plaats moet worden onderzocht, of het Parlement, door opnieuw de stukken te gebruiken waarop het eerste ontslag was gebaseerd, het gezag van het eerste arrest van het Hof heeft miskend en de procedurevoorschriften heeft geschonden.

12 In zijn arrest van 6 oktober 1982 beklemtoonde het Hof het belang van de mededeling van de aanvullende nota's bij het beoordelingsrapport; het heeft het beoordelingsrapport echter niet nietigverklaard, zoals verzoeker destijds had gevraagd.

13 In deze omstandigheden kan het Parlement niet worden verweten dat het het gezag van het eerste arrest heeft miskend door de ontslagprocedure te heropenen en verzoeker om zijn opmerkingen over de aanvullende nota's te vragen.

14 Wat de gestelde schending van de procedurevoorschriften en het beginsel van de rechtszekerheid betreft, zij er nog aan herinnerd, dat het Hof in zijn arrest van 6 oktober 1982 geen uitspraak heeft gedaan over de gegrondheid van de in de aanvullende nota's vervatte kritiek. In die omstandigheden kan het Parlement niet worden verweten, dat het is teruggekomen op eerder door het Hof verworpen punten van kritiek, toen het bedoelde nota's ter kennis van verzoeker bracht.

15 Mitsdien moet ook dit betoog in zijn geheel worden verworpen.

16 Dat geldt tenslotte ook voor het betoog waarmee verzoeker de drie aanvullende nota's bestrijdt. In de eerste plaats moet worden opgemerkt, dat verzoeker zich te deze beperkt tot een herhaling van wat hij in het eerste geding reeds heeft aangevoerd, en tot een betwisting van de nota's en beoordelingen van zijn directe chef, waarnaar in twee van de drie aanvullende nota's wordt verwezen. Verder zij eraan herinnerd, dat het tot aanstelling bevoegd gezag met betrekking tot ontslag op grond van artikel 34 Ambtenarenstatuut over een ruime beoordelingsvrijheid beschikt en dat de toetsing door het Hof beperkt moet blijven tot kennelijke fouten en eventueel misbruik van bevoegdheid. In casu zijn door verzoeker geen kennelijke fouten gesteld. Bijgevolg moet worden vastgesteld, dat verzoeker niet heeft weten te weerleggen dat hij niet over de vereiste kwaliteiten beschikt om in vaste dienst te worden aangesteld.

17 Mitsdien moet het beroep, met inbegrip van de vordering tot vergoeding van morele schade, worden verworpen.

Kosten

18 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van het Reglement blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

rechtdoende:

1. **Verwerpt het beroep.**

2. **Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen, daaronder begrepen die welke op het kort geding zijn gevallen.**

Bahlmann Pescatore Due

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 5 april 1984.

De griffier
voor deze

D. Louterman

Administrateur

De president van de Tweede kamer

K. Bahlmann

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL P. VERLOREN VAN THEMAAT VAN 1 MAART 1984

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

1. Inleiding

Het vandaag door mij te behandelen verzoekschrift van de heer Alvarez strekt tot vernietiging van het tweede hem betreffende ontslagbesluit, ex artikel 34, lid 2, van het Statuut, van 6 december 1982 van het Europese Parlement, alsmede tot toekenning van een schadevergoeding van ten minste BFR 500 000.